

Mk 16,1-15 Prázdný hrob a závěrečná zpráva

Iz 12,2.4-5 1K 15, 1-11.20-22

kázání na Hod Boží velikonoční

Probudili jsme se dnes do krásného, slunečného velikonočního rána. Oproti pátku jsme dnes byli hned naplněni radostí – vždyť je den Kristova vzkříšení!

Věřím, že jsme se už těšili na radostnou bohoslužbu do sboru a nebyli jsme otrávení, že „musíme“ vstávat do kostela.

Probouzeli jsme se se zcela opačnými pocity než ženy Marie z Magdaly, Salome a Jakubova matka Marie tenkrát první den po sobotě po Ježíšově pátečním ukřižování. Ten den je čekala smutná pouť – na hřbitov (!) a krutá činnost – pomazat mrtvé tělo milovaného člověka! Stále je svírala bolest a beznaděj. Nemohly ani dospát. Jen co začalo svítat, aby viděly na cestu, vstaly a společně pospíchaly tam, kam narychlo v pátek navečer doprovodily svého drahého Mistra a Pána – k jeho hrobu, k jeskyni vytesané ve skále. Vonné masti pro balsamování si nakoupily už v sobotu večer. „Když uplynula sobota,“ čteme v Bibli, a ta skončila západem slunce. Potom (ještě večer) stihly nakoupit masti, aby se tím už v neděli ráno nezdržovaly. V sobotu musely zachovat židovský sváteční klid, který nedovoloval ujít delší cestu ani vykonávat žádnou práci.

Teprve cestou k hrobu si začaly dělat starosti, jak se do jeskyně dostanou. „Kdo nám odvalí kámen od vchodu ke hrobu?“ Obrovský těžký kámen by samy ženy nedokázaly odvalit. Ale Bůh se o to už postaral – kámen byl odvalený, cesta volná. (Odvalil kámen Kristus při svém zmrtvýchvstání nebo Boží anděl – ten mládenec v bílém rouchu? To není podstatné.)

Podobně se někdy i my ocitáme v situaci, kdy si právem děláme starosti, kdo nám pomůže s těžkými překážkami, s balvanem na naší životní cestě. Ale Bůh se o to může postarat, Bůh nám může a chce pomoci – často nečekaným, neuvěřitelným způsobem.

Ženy vstupují do hrobu – do jeskyně, vidí prázdný kamenný katafalk a slyší slova zvláštního mládence: „Nebojte se. Neděste se! Hledáte Ježíše, toho ukřižovaného – není zde mezi mrtvými. Byl vzkříšen!“ Tato úžasná zpráva však udivené ženy zpočátku neuklidní, ba právě naopak: utíkají v děsu a ve strachu mlčí. A přece mají všem vyřídit radostnou zvěst o Boží moci a lásce, všem učedníkům a zdůrazněno je *zvláště Petrovi*. O něm jsme hovořili na Velký pátek. Petr ze strachu zapřel svého Pána, nepřiznal se k němu, zřekl se ho. Dosud vidí Ježíšův smutný pohled, stále ho pálí ostrost jeho slov: „Kdo mne zapře před lidmi, toho i já zapru před svým Otcem v nebi“ (Mt 10,33). Ještě má Petr uplakané oči a bolavé srdce z vlastního selhání. Teď však má slyšet, že v prázdném hrobě zaznělo nadějně jeho jméno, Pán na něho nezanevřel, že radost je i pro něj jako pro ostatní, že i on je milován!

Tato velikonoční radost o přemožení hříchu a smrti je i pro nás, kteří často opakujeme Petrův příběh selhání a zapření. Svým vzkříšením nám Pán Ježíš říká své odpouštějící ANO. Ta radostná andělská zpráva je přes ženy, učedníky a další věřící určena i dnes nám, a také my ji máme předávat dál. Nebojte se! Ježíš Nazaretský byl vzkříšen! ... Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.

Jindřiška Buttová

16. 4. 2006, Praha 4-Krč